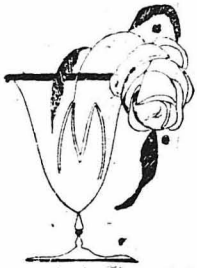

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ GOETHE

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΚΑΙ Η ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ

ΙΑ φορά ο προφήτης Μακαντόχ, έλαβε εντολή από τον παντοδύναμο Θεό, να κατεβή μόνος του στη γη, για να ιδεί εκεί πως ζούνε οι άνθρωποι, για να δοκιμάση ο ίδιος τις λύπες και τις χαρές τους. Έπρεπε, σύμφωνα με την εντολή που τούδωσε ο Θεός, να γνωρίση καλύτερα την ψυχήν των θνητών και ν' αναφέρει ύστερα στον παντοδύναμο, ποιοι είναι οι δίκαιοι και ποιοι οι άδικοι.

Ο προφήτης είχε περάσει πολλές πόλεις και πολλά χωριά ταξιδεύοντας σ' όλο τον κόσμο, χωρίς ποτέ κανένα να μείνη τ'νομά του και την μυστική άποσολή του. Μιά ημέρα όμως έφτασε σ' μιιά μεγάλη πόλη της ευρώπης και αφού ξεκουράστηκε λιγάκι από τους κόπους του ταξιδιού του, βγήκε ύστερα έξω στους δρόμους της, για να μελετήση τη ζωή των κατοίκων της. Μά εκεί που περνούσε ο προφήτης από ένα στενό δρομάκι είδε στο παράθυρο ενός μικρού σπητιού μιιά νέα και ωραία κοπέλλα, με μαύρα γλυκά μάτια και δροσερά ροδίνα χείλη να τον κυττάζη στά μάτια.

— Καλημέρα, μικρούλα μου, της είπε τότε ο Μακαντόχ.
— Καλημέρα Κύριε του άποκριθήκε εκείνη γελαστή, και χωρίς να χάση καιρό έκλεισε τ' παράθυρο της, βγήκε έξω απ' τ' σπήτι της κι' έτρεξε προς τόν προφήτη χαρούμενη.
— Ποιά είσαι; την ώτισσε ο προφήτης έκπληκτος.
— Είμαι μιιά χορεύτρια, Κύριε, του άποκρίνεται εκείνη, με τ' όδιο χαμόγελο στά χείλην. Νά! αυτό έδω τ' σπητάκι είναι δικό μου. Θέλετε να μ' πητε μέσα; — έλάτε!

Ο προφήτης τότε χαμογέλασε και δέχτηκε την πρόταση της ωραίας κοπέλλας.

Μόλις μπήκαν μέσα στο σπήτι της και ο προφήτης κάθισε σ' μιιά πολυθρόνα ή χορεύτρια άρχισε να χορεύη μπροστά του με μεγάλη ευθυμία. Αφού χορεύε άρετούς χορούς, έπληε από ένα βάζο μερικά τριαντάφυλλα και γονατίζοντας μπροστά στον προφήτη, τ' άπρόσφερε στά χέρια του.

Ο προφήτης ένθουσιασμένος απ' όλη αυτή την περιποίηση της χορευτριάς, την ευχαρίστησε με θερμά λόγια και ύστερα σηκώθηκε να φύγη.

Εκείνη όμως μπήκε μπροστά του και τούκοψε τ' δρόμο:
— Όχι, όχι, του είπε. Μη φεύγεις, δέν θέλω να φύγης, ωραία μου ταξιδιώτη. Σ' αγαπώ πολύ και θέλω κι' εσύ να μ' αγαπήσης. Μείνε μαζί μου, θά σου άνακουφίσω όσο μπορώ όλους τους κόπους του ταξιδιού σου και θά χαρίσω στην καρδιά σου την αγάπη της ψυχής μου.

Ο προφήτης χαμογέλασε, και κυττάζε τ' ωραία μαύρα μάτια της χορευτριάς και δέν μπόρεσε να έπιμεινει στην άναχώρησή του. Έμεινε κοντά της. Απ' την ημέρα εκείνη ο Μακαντόχ άρχισε να ξεχνάει τ' άθλιγγοτά της ωραίας χορευτριάς την εντολή του Θεού του. Τά μάτια της τόν είχαν μαγέψει τόσο, που ούτε σκοπετότανε πιά να φύγη από κοντά της. Δέν ήπιχε πιά γι' αυτόν τίποτε άλλο στον κόσμο, απ' την αγάπη του.

Η χορεύτρια ή όποια επίσης αγαπούσε τρελλά τόν προφήτη δέν χόρευε πιά για τόν κόσμο. Ζούσε μαζί του και όλη την ημέρα ξεγούσε στά γλυκά φίλια του, όλο τόν λόγιο της κουρασμένης ψυχής της. Είχε θυσίσει τά πάντα για την αγάπη του' ήταν μιιά σιλβάβα και τόν κυττούσε ώρες ολόκληρες γονατιστή στά πόδια του.

— Δέν θέλω τίποτ' από σένα! του έλεγε κάθε ημέρα. Τίποτα! ούτε χρήματα θέλω, ούτε στολίδια, ούτε πλοσία ζωή. Την αγάπη μου πείνω τους τόσο χαρά και είχαν φλογίσει τόσες καρδιές, έγούριζαν τώρα άργά, χωρίς λάμψη και έκφραση, μέσα στις κόγχες τους.

Τό σώμα που τις γραμμές του είχε κατεργασθή ο χορός και ή άριμονικές κινήσεις, ήταν τώρα απλάως ένας σωρός κοκκάλων μόλις συκρατούμενος από τ' ξεραμένο δέσμα. Φρίκη!... Η θλιβερή όπτασία δέν έκράτησε πολλή ώρα. Η Πελαγία, άμα έπληροφορήθη με λίγα λόγια για την ύγεια του Νόννου, έκλεισε πάλι την πόρτα και ξαναμπήκε στη μοναξιά και τ' σκοτάδι του κελιού της.

Έπειτ' από λίγα ακόμη χρόνια, οι καλόγηροι της μονής του Όρους των Έλαιών βρήκαν ένα πρωί νεκρό τ' συνάδελφό τους. Έκπληκτοι τότε άνακάλυψαν ότι ο μοναχός Πελάγιος ήταν γυναίκα! Έμαθαν άρα γε και την τραγική της ιστορία; Ζήτημα είναι και τούτο. Όπως όποτε ή Έκκλησία για άνταμοιβή της ωραίας άμαρτωλής που έδειξε τόσο ήρωική αυταπάνηση, της παρέχώρησε μιιά θέσι στο Έορτολόγιο. Η μνήμη «Πελαγίας της Όσίας» φορτάζεται κάθε χρόνο στις 8 Όκτωβρίου.

σου μόνο θέλω, τά λόγια σου, την ψυχή σου. Θέλω έτσι να ζούμε μόνοι και οι δυό, μακριά απ' τούς κακούς ανθρώπους.

Έτσι χρόνια ολόκληρα ο προφήτης και ή χορεύτρια ζούσαν στο μικρό αυτό σπητάκι ευτυχισμένοι, σαν δυό μικρά πουλιά στη φωλίτσα τους.

Μά ένα πρωί, χειμωνιάτικο πρωί, ή χορεύτρια ζύπνησε και βρήκε δίπλα της τόν προφήτη πεθαμένο.

— Αγάπη μου! αγάπη μου! φώναζε τότε έξαλλη πιστεύοντας σ' εκείνο που έβλεπε... Σήκω επάνω αγάπη μη νομίσαι πιά!..

Μά κομιά απάντηση, ο προφήτης άκίνητος δέν άνάσαινε πιά. Τότε ή χορεύτρια έπεσε στην νεκρή άγκαλιά του αγαπημένου της και άρχισε να κλαίη με δυνατούς λυγμούς... Δέν θά τόν ξανάβλεπε πιά... Την άλλη ημέρα όταν ήρθαν οι παπάδες για την κηδεία του ή χορεύτρια περμένη ακόμα επάνω στο νεκρό, δέν ήθελε ν' άφήση κανένα να της τόν πάρη απ' τά χέρια της.

Μά οι άνθρωποι που θά κρατούσαν τ' φέρετρο επέμεναν:

— Προέπει ν' τόν μεταφέρουμε στο Νεκροταφείο, της έλεγαν. Δέν μπορεί να μείνη έδω άταφος...

Τότε ή χορεύτρια άναγκάσθηκε να ύποχωρήση και με ξέπλευσε αλλά ακολούθησε σιωπηλή τ' φέρετρο ως τη στεργνή κατοικία του... ούτε ήξερε που πήγαιναν τόν αγαπημένο της και μόνο σαν αντίκρουσαν τά μάτια της τόν άδειο λαίκο που περίμενε να δεχθ' τ' όσμα εκείνου που αγάπησε τόσο πολύ στη ζωή της, έβγαλε μιιά δυνατή φωνή και σπάθηκε μπροστά στο νεοσαζόμενο τάφο:

— Όχι, όχι! έφώναζε ή διαπιστωμένη: Όχι! δέν θά σάς άφήσω ποτέ να τόν έβετε έδω. Δέν έχετε τ' δικαίωμα... τ' όσμου του θά τ' κρατήσω έγώ... είναι δικός μου, έντελώς δικός μου...

Τοι' χάκο οι άνθρωποι που κρατούσαν τ' φέρετρο προστάθησαν να την πωχάσουν. Εκείνη επέμενε, φώναζε και δέν άφηγε κανένα να προχωρήση.

Τότε οι παπάδες την αληθίασαν και ένας απ' αυτούς, παίρνοντας πρώτος τ'ό λόγο, της είπε αυστηρά:

— Άκουσε μικρούλα μου! Μη φωνάζεις έτσι! Δέν έχεις κανένα δικαίωμα εσύ να τά λες αυτά, ο νεκρός αυτός δέν ύπηρε έντρας σου. Δέν ζούσες μαζί του με νόμιμο γάμο... Έσύ είσαι μιιά χορεύτρια και δέν μπορείς ποτέ να παντρευτής, σαν της άλλες γυναίκες... πήγαινε λοιπόν και άφησε μας...

— Μά τόν αγαπούσα, φώναζε τότε εκείνη δυνατά!.. τόν αγαπούσα, όσο καμιά γυναίκα δέν αγάπησε ποτέ τόν άντρα της...

Μά κανεις δέν της έδωσε απάντηση, οι παπάδες έλεγαν στους ανθρώπους που κρατούσαν τ' φέρετρο να προχωρήσουν και να κατεβάσουν τόν νεκρό στο τάφο...

Τη στιγμή όμως εκείνη συνέβη ένα μεγάλο θαύμα... Ένα τεράστιο κόκκινο σύνεφο κατέβηκε απ' τόν ουρανό και ήρθε και σπάθηκε επάνω απ' τ'ό άδειο μνήμα. Όλοι είχαν μείνει άναυδοι. Κατακίτρινοι απ' τ' φόβο τους κυττούσαν γύρω να ίδουν τι συμβαίνει. Την ίδια όμως στιγμή τ' σύνεφο άνοιχτηκε στά δυό και από μέσα βγήκαν δυό όφρατοι άγγελιοι του ουρανού και προχώρησαν λίγο προς τ' μέρος που είχαν τ' φέρετρο. Τότε ο ένας απ' αυτούς έσκυψε και πήρε τ' νεκρό στά χέρια του, ο δε άλλος πλησίασε την χορεύτρια, την χαϊρέτισε γελαστός και της είπε να τόν ακολουθήσει... Και οι τέσσερες τότε έμπήκαν μέσα στο σύνεφο που τούς περίμενε άνοιχτό και χάθησαν ψηλά στον ουρανό... Οι παπάδες είχαν πέσει γονατιστοί και προσκυνούσαν τ' θεό για τ' μεγάλο αυτό θαύμα που έδαν ποτέ τά μάτια τους.

Ο άλλος κόσμος δέν μπορούσε να συνέβη άκόμα από την τρομάρα του...

Μόλις χάθηκε τ' σύνεφο και ο κόσμος άρχισε κάπως να συνέρχεται, άκούγεται μιιά μεγάλη φωνή από μακριά να λέη:

— Ο Θεός πάντα συγχωρεί τις άμαρτίες των ανθρώπων, που αγαπήθηκαν πολύ στο μάταιο αυτό κόσμο...

1
2
3
4
5
6

Η
ν
ι
ς
υ
ς

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΟΛΟΙ
ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ
..Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ
ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΡΤΣ"
Πού άρχίζει σήμερα
στο «Μπουκέτο».
Ο πλέον τραγικός
Ύμνος του Έρωτος.

Γκαίτε
Ο ΠΕΙΡΑΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Κάποιος περίφημος πειρατής έρωτηθείς έπο τ'ό Μεγάλο Άλεξάνδρου, με τι δικαίωμα κάνει τόν πειρατή, απάντησε θαρραλέα:
— Με τ'ό ίδιο δικαίωμα με τ'ό όποιοι κανεις τόν πειρατή σ' όλο τόν κόσμο. Με μόνη τη διαφορά ότι έγώ κάνω τούτο, με μικρό καράβι, όνομάζομαι πειρατής, συ δε επειδή τ'ό κάνεις με μεγάλο στρατό, όνομάζομαι Αυτοκράτωρ!...